

Szabadságnak kereszteltük, gyermeknapjait egyik sem élte túl.

Pedig be' reményltem... Kezdem berendezkedni a békére. Az írásra készülődő nagy-nagy csendekre, termő hallgatásokra, a hallgatások mélyére, ahonnét a bajokra pillanthat a szellem, ahonnét a legtöbb biztatást kapjuk, hogy a múltat merjük múltnak, a jelent jelennek látni, s mindkettő jogán jövőnkig merészkedjünk.

Ládd-e, Istenem, elerőtlenedik a testem...

Kezdetek kezdetétől harcos sors a magyar író sorsa.

Ez időtől: vérpados várakozás.

Ez időtől félek!

Félek, nagyon félek, hogy keserű lecke jó. Maroknyi népnek, ha világhatalom teszi, elegendő egy maroknyi szorítás.

Félek, azért is félek, mert Európa szeme, a világ szeme másutt jár. Akiké rajtunk jár, nem politikusi tekintet.

És az örökké várt diadalmas perc?

Nem ütöm fel a Bibliát, nem kezdek ismételt fohászba. Mindünkben maradt annyi ima, hogy erőben tartsa hitünket.

KERÉK IMRE

Villanások az ötvenes évekből

Anyám jajongva sírja panaszát:

*„A padlásunkról mindent lesepertek,
mi élelem: árpát, rozsot, búzát.”*

A szegénynép odvába bújva reszket.

Fal mellé tuszkolva, kik szólni mertek –

*s a hódítók sortüzei ropognak;
válaszul fegyver szól Srácok kezében,
egy-egy közülük tompán földre roskad,*

*míg Molotov-koktélokkal cikáznak,
védve halálíg Népünket, Hazánkat,
Szabadságunk s a drága Lehetetlent:
a romokká-alázott Budapestet!*